

Ang Liwayway

Isang Tagapagbalita ng Presensiya ni Kristo

Ang Liwayway Magazine

June 2025

Table of Contents

Tampok na Artikulo	2
<i>Ipinanganak ng Espiritu</i>	<i>2</i>
Pag-aaral sa Bibliya	22
<i>Ang mga Handog ni Cain at Abel</i>	<i>22</i>
<i>Gumawa si Noe ng Altar</i>	<i>26</i>
<i>Inialay ni Abraham ang Kanyang Anak na si Isaac</i>	<i>30</i>
<i>Si Isaac ay Tumawag sa Pangalan ng Panginoon</i>	<i>34</i>
<i>Nagtayo si Jacob ng Haligi na Bato</i>	<i>38</i>
Buhay at Doktrina ng Kristiyano	42
<i>Pagsang-ayon sa Kalooban ng Diyos</i>	<i>42</i>

Sumunod ka sa Iyong Bibliya

Ipinanganak ng Espiritu

“Sinasabi ko sa iyo ang katotohanan, malibang ikaw ay ipanganak na muli, hindi mo makikita ang Kaharian ng Diyos.”

Juan 3:3

Ang ating titulo, “Isinilang sa Espiritu,” at ang pariralang “ipinanganak na muli,” na makikita sa ating pambungad na talata, ay matagal nang ginagamit ng mga Kristiyano upang ilarawan ang kasalukuyang kalagayan ng mga tumanggap kay Jesu-Kristo bilang kanilang personal na Tagapagligtas. Marami rin ang naniniwala na yaong mga panlabas na gumagawa ng pag-aangkin na ito ay ginagarantiyahan ng isang makalangit na gantimpala kapag sila ay namatay, na may maliit kung anumang posibilidad na mabigo, anuman ang kanilang pag-uugali sa buhay sa kasalukuyang panahon. Kung gaano man kahalaga ang gayong mga pag-aangkin, nakakagulat na kakaunti ang mga Kristiyano na nagsisikap na maunawaan ang anumang iba pang mga detalye tungkol sa kung ano ang ibig sabihin na “ipinanganak sa Espiritu,” o “ipinanganak na muli.”

Ang mga salita ng ating teksto ay itinuro ni Jesus kay Nicodemus, isang Pariseo na pumunta sa Panginoon sa gabi para sa layuning matuto pa tungkol sa kanya at sa kanyang mga turo. (Juan 3:1,2) Ang mga salita ni Jesus bilang tugon kay Nicodemo ay nagbibigay-pansin sa isang mahalagang bahagi ng plano ng Diyos, na naisasakatuparan ng Banal na Espiritu, o kapangyarihan, ng Diyos. Ang tampok na ito ng banal na kaayusan ay yaong mga mabubuhay at maghahari kasama ni Kristo sa kaharian ng kanyang Ama, na magpapala sa lahat ng pamilya sa lupa, ay dapat munang "ipanganak na muli" sa isang bagong buhay. Ginamit ni Jesus ang di-nakikitang kapangyarihan ng hangin bilang isang ilustrasyon ng isa sa mga katangian ng bagong buhay na iyon: "Gayundin ang bawat isa na ipinanganak ng Espiritu." taludtod 8

Hindi naunawaan ni Nicodemo kung ano ang ibig sabihin ni Jesus sa pagiging ipinanganak ng Espiritu. Siya ay nagtanong, "Paano maipapanganak ang isang tao kung siya ay matanda na? Maaari ba siyang pumasok sa ikalawang pagkakataon sa sinapupunan ng kanyang ina, at maipanganak?" (talata 4). Ipinaliwanag ni Jesus, "Ang ipinanganak ng laman ay laman; at ang ipinanganak ng Espiritu ay espiritu." (talata 6) Kaduda-duda kung

naunawaan ni Nicodemus ang paliwanag na ito. Gayunpaman, ipinahihwatig nito ang katotohanan na ang kaisipan ng kapanganakan na may kaugnayan sa bagong buhay na tinatalakay ni Jesus ay ginagamit lamang sa isang simbolikong diwa. Ito ay hindi, gaya ng iminungkahi ni Nicodemo, isang kaso ng pagpasok muli sa sinapupunan ng isang ina upang literal na ipanganak sa pangalawang pagkakataon.

Dito, gaya ng kadalasang nangyayari sa Bibliya, ang isang pananalita ay ginagamit upang tulungan tayong maunawaan ang isang dakilang Katotohanan. Ang salitang ipinanganak, o kapanganakan, ay agad na nagbubunsod sa ating isipan ang ideya ng isang bagong buhay. Sinasabi ni Jesus na, sa pamamagitan ng kapangyarihan ng Banal na Espiritu, ang ilan ay makakaranas ng bagong kapanganakan, ibig sabihin ay makakamit nila ang isang bagong buhay. Ito ay magiging isang buhay na hindi katulad ng isa na “ipinanganak sa laman” na ang mga ipinanganak dito ay kapuwa hindi nakikita at makapangyarihan. Dahil ang mga ito ay ipinanganak sa pamamagitan ng Banal na Espiritu, o kapangyarihan ng Diyos, sila ay nagiging espirituwal na mga anak ng Diyos. 1 Juan 3:2

Bagama't ang pagsilang ng Espiritu ay hindi kasama ang pangangailangan ng literal na pagpasok sa sinapupunan ng isang ina upang maipanganak na muli, ang metapora ay isinasagawa nang may malaking detalye ng iba't ibang mga manunulat ng Bagong Tipan, habang tinutukoy nila ang aspetong ito ng gawain ng Banal na Espiritu sa mga puso at buhay ng mga nakatalagang mananampalataya ng Panginoon. Sa kasamaang palad, ang ilang mga salin ng Bibliya, sa karamihan ng mga pagkakataon, ay nabigo na maipakita nang malinaw kung ano ang nasa isip ng mga manunulat. Ito ay humantong sa maling pananaw na ang isang tao ay maaaring ipanganak ng Espiritu habang nasa laman pa. Mula sa kamaliang ito ay lumabas ang pananalitang, “mga isinilang na Kristiyano.”

Sa wikang Griyego na sinasalita noong panahon ng Bagong Tipan, mayroon lamang isang salita upang ilarawan ang parehong begettal at kapanganakan. Ang salitang iyon ay "gennao". Samakatuwid, kapag ginamit ni Jesus at ng mga apostol, kailangang matukoy ng isa ayon sa konteksto kung ang begettal o kapanganakan ay tinutukoy, o, sa ilang mga kaso, kung ang kumpletong proseso ng pagkakaroon ng isang bagong buhay ay sinadya.

Ito ang salitang Griyego na “gennao” na ginamit sa Mateo 1:1-16 kung saan ibinigay ang talaangkanan ni Jesus. “Isinilang ni Abraham si Isaac; at naging anak ni Isaac si Jacob; at naging anak ni Jacob si Judas at ang kanyang mga kapatid,” ang sabi sa talaan. Ang salitang “begat” ay ginamit sa account na ito ng tatlumpu’t siyam na beses, at sa bawat pagkakataon ito ay wastong isinalin na begat. Malinaw na sa pagkakataong ito ang begat ay ang tamang pagsasalin. Napakakakaibang pakinggan, at totoong hindi totoo, na sabihing “isinilang ni Abraham si Isaac”! Itinuturo ng halimbawang ito sa banal na kasulatan ang katotohanan na sa likas na kaharian ng tao, ang lalaki ang nagbibigay ng anak, at ang babae ay nanganganak. Parehong kailangan para magsimula ang bagong buhay.

Sa isa pang halimbawa, ang salitang Griyego na “gennao” ay ginamit nang dalawang beses, at isinalin na parehong “ipinanganak” at “isinilang” sa parehong talata. Ang teksto ay mababasa, “Alam natin na ang sinumang ipinanganak ng Diyos ay hindi nagkakasala; ngunit ang ipinanganak ng Diyos ay nag-iingat sa kanyang sarili, at ang masama ay hindi humipo sa kanya.” (1 Juan 5:18) Upang maging pare-pareho, dapat na ginamit ng mga tagapagsalin ang salitang “isinilang” sa dalawang pagkakataon.

Ang tanging maliwanag na dahilan sa hindi paggawa nito ay tila isang pagnanais na gawing hindi gaanong paulit-ulit ang parirala ng pagsasalin.

Ipinanganak Ngayon—Isinilang Sa Pagkabuhay na Mag-uli

Kung isasaalang-alang natin ang buong kahulugan ng metapora ng kapanganakan dapat nating tapusin na upang maipanganak ang isa ay dapat munang ipanganak. Sa madaling salita, kapag ang isang bagong buhay ay dadalhin sa pag-iral, dapat munang magkaroon ng begettal, pagkatapos ay isang panahon ng pagbubuntis kung saan ang embryo ay pinapakain at binuo, at sa gayon ay inihanda para sa pagsilang sa tamang panahon. Ganito ang dalawang-tiklop na gawain ng Banal na Espiritu na ipinakita sa atin sa Banal na Kasulatan. Nang sabihin ni Jesus kay Nicodemus, “Kailangan mong ipanganak na muli,” ang tinutukoy niya ay ang natapos na gawain ng Banal na Espiritu sa pagbibigay ng bago, at mas mataas, buhay sa pagkabuhay na mag-uli sa mga taong buong-buong mag-ukol ng kanilang sarili sa paggawa ng kalooban ng Diyos. Sa maikling aralin kay Nicodemus, hindi detalyado ni Jesus na ipakita na bago ipanganak ang sinuman sa Espiritu ay kailangan muna silang ipanganak ng Espiritu. Gayunpaman, sa ibang lugar

sa Bagong Tipan ang mga detalyeng ito ay malinaw na nakasaad.

Mababasa natin, “Sa sariling kalooban [ng Ama sa Langit] ay ipinanganak niya tayo sa pamamagitan ng salita ng katotohanan, upang tayo ay maging isang uri ng mga unang bunga ng kanyang mga nilalang.” (Santiago 1:18) Ito ay isang mahalagang teksto, sapagkat hindi lamang nito ipinakikita na ang isang pagsilang ay nagaganap —hindi sa katawan —kundi sa puso at isipan ng isang Kristiyano, kundi na ito rin ay naisasakatuparan sa pamamagitan ng kalooban ng Diyos “sa salita ng katotohanan.” Sa 1 Pedro 1:23, binibigyan tayo ng parehong impormasyon. Dito ay mababasa natin, “Isinilang na muli [“gennao”], hindi sa binhing nasisira, kundi sa walang kasiraan, sa pamamagitan ng salita ng Diyos, na nabubuhay at nananatili magpakailanman.” Dito, ang “gennao” ay dapat na mas wastong isalin na “isinilang.”

Gaano kaliwanag ang paglalahad nito ng kaisipan ng panganganak, dahil binanggit ni Pedro ang “binhi.” Sa natural na proseso ng procreation, ang begettal ang nagagawa ng binhi, hindi ang pagsilang. Kaya ang apostol dito ay tumutukoy sa pasimula, o pagsilang, ng bagong buhay, hindi sa pagtatapos

nito sa pagsilang. Ang binhi ng begettal, sabi niya, ay “ang salita ng Diyos.”

Natutunan natin na ang bawat salita ng Diyos sa Kasulatan ay kinasihan ng Espiritu. Ang mga propesiya sa Lumang Tipan ay isinulat ng mga banal na tao noong unang panahon habang sila ay “kinasihan ng Banal na Espiritu.” (2 Pedro 1:21) Ang lahat ng turo ni Jesus ay direktang resulta ng pag-iilaw ng kanyang isip at puso sa pamamagitan ng Banal na Espiritu. Totoo rin ito sa mga sulat ng apostoliko. Nang tinukoy ni Jesus ang pagdating ng Banal na Espiritu ay inilarawan niya ito bilang “Espiritu ng katotohanan.” (Juan 15:26; 16:13) Kung gayon, maliwanag na ang pagiging ipinanganak sa pamamagitan ng Salita ng Katotohanan ay nangangahulugan na ang isa ay ipinanganak sa pamamagitan ng Banal na Espiritu.

Ito ay isang mahalagang katotohanan, at ang malinaw na pag-unawa nito ay makakatulong upang maprotektahan tayo laban sa paniwala na tinatangkilik ng maraming Kristiyano na naniniwala na ang Banal na Espiritu ay direktang pumapasok sa buhay ng mga mananampalataya, nililinis sila mula sa lahat ng kasalanan, at ginagawang imposible na sila ay mahulog mula sa biyaya. Ang maling

pananaw na ito ang humahantong sa maling mungkahi, "Minsan sa biyaya, laging nasa biyaya."

Ibinigay sa atin nina Santiago at Pedro ang totoong kaisipan. Ito ay na sa pamamagitan ng Salita ng Katotohanan ang simula ng isang bagong buhay ay nagaganap sa isip at puso ng isang mananampalataya. Hindi ba ito nangangahulugan, kung gayon, na ang lahat ng nagbabasa ng Salita ng Diyos ay ipinanganak ng Banal na Espiritu? Hindi naman. Isaalang-alang pa natin ang metapora. Ang lahat ng mga kondisyon ay dapat na tama para sa pagtanggap ng binhi upang maganap ang begettal. Kaya ito ay sa kaso ng Espiritu begettal. Marami ang nagbabasa ng Salita ng Diyos na ang mga isip at puso ay hindi nakatanggap sa mga katotohanang nagbibigay-buhay nito; at bagama't maaari silang makatanggap ng ilang kaaliwan mula sa mga pahina nito, at ilang tagubilin upang makatulong sa paggabay sa kanila sa kanilang pang-araw-araw na gawain, hindi sila isinilang sa isang bagong buhay.

Buong Pagsuko

Ang ganap na pagsuko sa banal na kalooban at sa mga banal na udyok ng Salita ng Diyos ay ang kondisyong kailangan upang tunay na maging handa

sa pagtanggap ng kapangyarihang isinilang ng Banal na Espiritu sa pamamagitan ng Salita ng Katotohanan. Ang bahagi ng Diyos sa kahanga-hangang kaayusan na ito, kung saan ang iilan ay magtamo ng imortal na buhay sa banal na eroplano, ay ang pagbibigay ng kaniyang kinasihang-Espiritung Salita—ang binhi, gaya nga. Ang aspetong ito ng plano ng Diyos ay naisasakatuparan sa pamamagitan ng kapangyarihan ng kanyang mga pag-iisip sa mga kaisipan ng mananampalataya. Kahit na may walang limitasyong kapangyarihan sa kanyang utos, hindi sasalakayin ng Lumikha ang isip ng iba, at sisimulan ang pag-unlad ng isang bagong pag-iisip, nang walang kusang pagtanggap ng kasangkot.

Makikita rito ang isa sa pinakamagagandang katangian ng ating Ama sa Langit. Nang kumilos ang Espiritu ng Diyos sa ibabaw ng tubig na may kaugnayan sa orihinal na paglikha at paghahanda ng lupa para sa tahanan ng tao, ito ay isang dimakatwirang paggamit ng kanyang kapangyarihan, ngunit hindi ganoon sa pagiging anak ng mga mabubuhay at maghahari kasama ni Kristo. Ginamit niya ang kanyang kapangyarihan upang punan ang kanyang Salita ng kanyang mga kaisipan na nagpapahayag ng kanyang kalooban hinggil sa mga ito, at tinitiyak sa kanila na ang lahat ng

kinakailangang gabay at tulong ay ibibigay sa kanila upang malaman, at magawa, ang kanyang kalooban. Pagkatapos ay naghintay siya para sa indibidwal, na dinala ng kanyang probidensya sa kanyang Salita, na kusang-loob na magpasiya kung sila ay magbibigay o hindi nang buo at ganap sa kanyang kalooban gaya ng ipinahayag ito ng Banal na Espiritu sa pamamagitan ng kanyang Salita.

Sa kaniyang mahalagang Salita, ipinatala ng Diyos ang maraming magagandang pangako ng “kaluwalhatian at karangalan at kawalang-kamatayan.” (Roma 2:7) Isiniwalat niya na sa pamamagitan ng “napakadakila at mahalagang mga pangakong ito,” maaari tayong maging “kabahagi ng banal na kalikasan.” (2 Pedro 1:4) Ang Banal na Espiritu ay nagbigay-inspirasyon kay Jesus na sabihin, “Ako'y paroroon upang ipaghanda kayo ng isang dako. ... Ako ay muling paririto, at kayo'y tatanggapin sa aking sarili, upang kung saan ako naroroon, ay naroroon din kayo.” Juan 14:2,3

Habang pinag-aaralan natin ang Salita ng Diyos, napapansin natin ang mga pangakong ito, at natatanto natin kung gaano kaganda ang mga ito. Nagagalak din tayo sa maluwalhating paglalaan na ginawa ng Diyos para sa sanlibutan ng

sangkatauhan, na inilarawan ni Pedro bilang “pagsasauli,” o pagsasauli sa buhay sa lupa. Natutuwa kami sa pagkaunawa na ang lahat ng banal na propeta ng Diyos mula nang magsimula ang mundo ay inihula ang “mga panahon ng pagsasauli ng lahat ng bagay,” at inaasahan namin ang katuparan ng mga pangakong ito sa lupa. Gawa 3:20,21

Upang makamit, gayunpaman, ang makalangit na mga pangako ng Bibliya, ay nangangailangan ng pagsuko at sakripisyo. Ang daan patungo sa espirituwal na kapanganakan sa langit ay isang “makitid,” mahirap. (Mateo 7:14) Sinabi ni Jesus, “Kung ang sinuman ay gustong sumunod sa akin [maging alagad ko], itakwil niya ang kanyang sarili, at pasanin ang kanyang krus, at sumunod sa akin.” (Mateo 16:24) Naaalala rin natin ang payo ni Pablo na iharap ang ating mga katawan bilang isang “buhay na hain.” (Roma 12:1) Ang mga kalagayang ito ng makalangit na pagtawag ay tila mahirap sa una, ngunit ang mga pangakong kalakip nito, kung tayo ay tapat, ay mabubuhay at maghahari kasama ni Kristo at kasama niya upang pagpalain ang lahat ng pamilya sa lupa. Apocalipsis 20:4,6; Genesis 12:3; 22:18; Galacia 3:8

Sa mga naghahangad na maging bahagi ng banal na pamilya ng Diyos sa langit, at pagpalain ang nalalabi sa sangkatauhan sa kanyang darating na kaharian, ang dakilang plano ng Diyos na inihayag sa kanyang Salita ay patuloy na nagpapataas ng kanilang pagpapahalaga sa banal na Arkitekto nito. Ang kanyang pagmamahal sa pagbibigay ng kanyang Anak na maging Manunubos at Tagapagligtas ng buong mundo ay humihiling mula sa mga ito ng patuloy na pag-ibig para sa kanya. (Juan 3:16, 17) Ang pag-ibig ni Kristo, sa pagdurusa at pagkamatay alang-alang sa sangkatauhan, ay lumalalim nang palalim sa kanilang mga puso. Kung masusumpungan natin ang gayong marangal na kaisipan sa ating mga puso, at gagamitin natin ito, masasabi natin, tulad ng ginawa ni Pablo, na “hindi na tayo dapat mabuhay para sa [ating sarili]” kundi kay Jesus, at sa mapagmahal na Ama sa Langit na nagpadala sa kanya upang maging Tagapagligtas ng mundo. 2 Corinto 5:14,15

Palibhasa’y sinunod ang paanyaya ng Diyos na isuko ang ating sarili sa kaniya, upang patnubayan ng kaniyang kinasihang-Espiritung Salita, alam natin na ang mga pangako ng Kasulatan sa mga nakakatugon sa kalagayang ito ay kumakapit sa atin. Yaong nagbibigay-inspirasyong mga pangako ng

isang makalangit na tahanan at ng banal na kalikasan, sa halip na maging tulad ng dati, isang bagay na hiwalay sa atin, na tinitingnan lamang bilang isang kawili-wiling bahagi ng plano ng Diyos, ngayon ay nagiging isang nagbibigay-buhay na impluwensya sa ating buhay. Sa pamamagitan ng pagsuko sa Diyos, ang binhi ay nagsisimula kaagad upang makabuo ng pag-asa ng isang bagong buhay. Tayo ay isinilang ng Diyos sa pamamagitan ng “salita ng katotohanan.” Santiago 1:18

Himala Ng Bagong Buhay

Kung paanong ang Diyos lamang ang makakagawa ng isang puno, gayundin ang lahat ng buhay ay isang himala na hindi ito mauunawaan ng ating may hangganang pag-iisip. Nasaksihan natin ang himala ng isang bagong silang na sanggol at katutubo nating napagtanto na hindi talaga ang mga magulang ang nagbigay buhay sa batang iyon. Sinunod lang nila ang mga kundisyon na dinisenyo ng Diyos libu-libong taon na ang nakalilipas kung saan ang lupa ay mapupuno sa dakong huli ng kaniyang mga taong nilalang. (Genesis 1:28). Sa mas mataas na antas, ito ay totoo din na may paggalang sa mga ipinanganak ng Diyos sa pamamagitan ng salita ng Katotohanan. Ito ay kabilang sa pinakadakilang mga

himala ng Diyos, kung saan ito ay ating pinagpalang pribilehiyo na makipagtulungan.

Ang ilang mga himala ay nagagawa halos kaagad, ang iba sa loob ng mahabang panahon. Nang tawagin ni Jesus ang patay na kapatid nina Marta at Maria, “Lazarus, lumabas ka,” at ang namatay ay “lumabas,” ito ay isang himala na ginawa sa maikling panahon. (Juan 11:43, 44) Gayunman, ang himala ng Paglalang na ipinakita sa buong uniberso, ay nagsasangkot ng mahabang panahon para matupad. Ang himala ng Espiritu-begetting at pagsilang ay lumaganap din sa mahabang panahon.

Isipin ang oras na ginugol sa paghahanda ng binhi ng begettal—iyon ay, ang Salita ng Diyos. Ang Espiritu ng Diyos ay mahimalang gumabay sa pagsulat ng Bibliya. Libu-libong taon ang nasangkot sa pagtatala ng mga kaisipan ng Diyos sa paraang makapasok ang mga ito sa isip at puso ng tao, pagninilay-nilay at tanggapin o tanggihan sa pagpipilian ng mambabasa. Maaaring direktang punuin ng Diyos ang isip ng isang tao ng kanyang mga iniisip, ngunit paano malalaman ng sinuman na sila ay nagmula sa Diyos? Bukod dito, kung gaano nakakadisconcert ito para sa isang tao na matuklasan na ang kanyang isip ay napupuno ng

mga sapilitang ideya bilang isang robot. Napakatalino ng mga paraan ng Diyos! Ang kapangyarihan ng Diyos na gumagawa ng himala ay kumikilos sa paghubog ng mga kalagayan ng buhay ng isang tao bilang paghahanda sa pagpasok sa isip ng binhi ng begettal, ngunit ang bawat isa ay dapat tanggapin at kumilos ayon sa mga bagay na ito nang kusang-loob.

Kapag napagtanto lamang natin na kailangan natin ng tulong ng Diyos, malamang na seryosong isaalang-alang natin ang Salita ng Diyos. Ang ating Ama sa Langit, sa kanyang walang hanggang karunungan at sa lambing ng kanyang pag-ibig, ay talagang alam ang uri ng mga karanasan na pinakamabisang makaaantig sa puso ng mga taong nais niyang tawagan, upang ang tinawag ay makinig sa kanyang Salita. Ang gawaing ito ng paghahanda para sa pag-anak ng Espiritu ay mahimalang, tulad ng paghahanda ng binhi ng pagkapanganak ay sa pamamagitan ng Espiritu ng Diyos. Ang bawat aspeto ng bahagi ng Diyos sa tampok na ito ng kanyang plano ay, at ito ay, himala, kung paanong ang pagsilang ng bawat bagong silang na bata ay bumubuo ng isang himala.

Sa kaso ng mga ginawang tumanggap sa pamamagitan ng mga kalagayan ng buhay na

pinawalang-bisa ng Diyos para sa layuning ito at, na pinag-aralan ang kaniyang Salita at kusang-loob na isinuko ang kanilang buhay sa banal na kalooban gaya ng ipinahayag dito, ang pagkakaroon ng Espiritu ay isang katiyakan. Ang lahat ng pinakikitunguhan ng Diyos sa gayon ay maaaring angkinin ang mga pangako ng kaluwalhatian, karangalan, at kawalang-kamatayan, sa tiyak na kaalaman na kung magpapatuloy silang tapat sa Panginoon, tatanggap sila ng “putong ng buhay.” Apocalipsis 2:10

Alinsunod sa pigura ng panganganak at pagsilang, inihahayag ng Kasulatan na habang ang embryo ay bubuo ng bagong buhay, ito rin ay naisasakatuparan ng Espiritu ng Diyos sa pamamagitan ng kanyang Salita. Ang ating mga bagong espirituwal na isipan ay kumakain sa mga pangako ng Diyos. Ang espirituwal na paglago, kung nakalulugod sa Diyos, ay dapat na naaayon sa banal na larawan. Kaya ang Espiritu ng Diyos ay nagtataguyod ng paglago ng Kristiyanong bunga ng kapayapaan, kagalakan, mahabang pagtitiis, at pag-ibig. (Galacia 5:22,23; 2 Pedro 1:5-7) Ibinigay sa atin ni Pablo ang magandang paglalarawan sa gawaing ito ng Banal na Espiritu, na sinasabi, “Magbago kayo sa espiritu ng inyong pag-iisip; ... magsuot ng bagong

pagkatao, na sa wangis ng Diyos ay nilalang sa katuwiran at kabanalan ng katotohanan." Efeso 4:23,24

Kapag ang bagong buhay ay nabuo hanggang sa punto kung saan ito ay handa na para sa pagsilang, ang ating nasisira na mga katawan ay napupunta sa kamatayan, at ang pagsilang ng bagong buhay ay naisasakatuparan sa pamamagitan ng pagkabuhay-muli. (1 Corinto 15:53, 54) Dito higit na ginagamit ang Espiritu, o kapangyarihan, ng Diyos. Binanggit ni Pablo ang makapangyarihang kapangyarihang ito na ginamit upang buhayin si Jesus mula sa mga patay o, upang gamitin ang simbolo na ating tinatalakay, upang maisakatuparan ang kanyang kapanganakan sa Espiritu. Binanggit niya ang tungkol sa "hindi kapani-paniwalang kadakilaan ng kapangyarihan ng Diyos para sa atin na naniniwala sa kanya. Ito ang parehong makapangyarihang kapangyarihan na bumuhay kay Kristo mula sa mga patay at iniluklok siya sa lugar ng karangalan sa kanan ng Diyos sa makalangit na mga kaharian." Efeso 1:19,20

Sa pakikipag-usap kay Nicodemus, ginamit ni Jesus ang hangin upang tumulong na ilarawan ang ilan sa mga katangian ng mga ipinanganak ng Espiritu sa muling pagkabuhay. (Juan 3:8) Ang hangin ay kapuwa hindi nakikita at malakas. Magiging gayon

din ang lahat ng mga, na una sa lahat ay ipinanganak ng Espiritu sa pamamagitan ng Salita ng Katotohanan, at na, sa pamamagitan ng pagkain sa Salita, ay patuloy na umuunlad hanggang sa sila ay maging handa na maging “mga kabahagi sa mana ng mga banal.” (Colosas 1:12) Itataas sila ng kapangyarihan ng Diyos tungo sa makalangit na buhay. Bibigyan sila ng mga katawang selestiyal, o makalangit na mga katawan—hindi nasisira at walang kamatayan. 1 Corinto 15:40-44,53-58

Hindi lahat ng lahi ng Adan na tutubusin sa pamamagitan ng dugo ni Kristo ay ipanganganak muli bilang mga makalangit na nilalang. Hindi sinabi ni Jesus kay Nicodemus na kailangan ang ipanganak na muli upang mabuhay muli. Ang sinabi niya ay kailangang ipanganak muli ang isang tao upang makita ang kaharian ng Diyos, na nasa langit. (Juan 3:3; Mateo 4:17) Kung gayon, ang tinutukoy ay yaong mga makakasama ni Jesus bilang makalangit na mga tagapamahala sa matagal nang ipinangakong kaharian ng kaniyang Ama. Sa anumang kaharian, o pamahalaan, mayroong mga pinuno at nasasakupan. Si Jesus at ang kanyang mga tunay na alagad sa kasalukuyang panahon ay magiging mga pinuno sa kaharian ng Diyos. Ang mga ito ay isisilang muli. Si Jesus ang unang

nakaranas ng malaking pagbabagong ito ng buhay mula sa tao tungo sa espiritu. Ang kanyang mga alagad, ang kanyang tunay na simbahan, ay nakaranas ng bagong kapanganakan sa "unang pagkabuhay na mag-uli" sa katapusan ng kapanahunan. (Apocalipsis 20:5, 6) Pagkatapos, ang mga pangako ng Diyos sa pagsasauli ng buhay, na ibinalik ang buhay ng tao, ay dadaloy mula sa langit patungo sa lahat ng pamilya sa lupa. Juan 3:14-17; Apocalipsis 21:2-5

Ang mga Handog ni Cain at Abel

Susing Mga Talata: "Bakit ka nagagalit? Tinanong ng Panginoon si Cain. Bakit parang nanlulumo ka? Tatanggapin ka kung gagawin mo ang tama. Ngunit kung tumanggi kang gawin ang tama, mag-ingat ka! Ang kasalanan ay nakayuko sa pintuan, sabik na kontrolin ka."
Genesis 4:6, 7

Napiling Kasulatan:
Genesis 4:1-25

Endemic sa bumagsak na sangkatauhan, ang paninibugho ay nagpalaki ng pangit na ulo nito mula pa sa simula ng ating lahi. Ang dakilang moral na drama na lumaganap sa salaysay ni Cain at Abel ay lubhang nakapagtuturo sa lahat. Ang pagninilay-nilay sa mga aral nito ay nagpapalakas at nagpapalakas sa isang matuwid na buhay. Ang ating Mga Susing Talata ay nakatuon sa pinakabuod ng pagtuturo ng kuwento. Si Cain ang panganay nina

Adan at Eva. Walang alinlangan na tuwang-tuwa at humanga ang kanyang mga magulang sa resulta ng kaloob ng Diyos na mag-anak. Gayunman, dinagtagal, nagkaroon ng isa pang anak sina Adan at Eva, si Abel. Si Cain ngayon ay nagkaroon ng kompetisyon para sa pagmamahal at atensyon ng magulang. Maaaring ito ang unang nag-ambag sa kanyang paninibugho kay Abel.

Binabanggit ng Kasulatan na si Abel ay nag-aalaga ng mga tupa at si Cain ay isang magsasaka ng lupa. Sa paglipas ng panahon, naghandog si Cain ng isang hain ng bunga ng lupa sa Panginoon. Siya ang unang nag-alay sa Panginoon noong araw na iyon. Maaaring nakadama siya ng labis na kasiyahan sa pagiging mataas ng kanyang handog. Pagkatapos ay inihandog ni Abel sa Panginoon ang kanyang hain. Ang handog ni Abel ay mula sa mga panganay ng kanyang kawan at ang taba nito. Iginalang ng Panginoon kapwa si Abel at ang kanyang handog; Si Cain at ang kanyang handog ay hindi. Dahil sa galit sa personal na kaunting pag-aalay at pagtanggì sa kanyang sakripisyo, bumagsak ang mukha ni Cain.

Ang handog ni Abel ay tinanggap kaysa kay Cain hindi lamang dahil ito ay isang haing hayop at hindi “bunga ng lupa.” Maliwanag, ang butil, langis, at alak ay inihandog sa mga kaayusan ng Tabernakulo ng

Israel at katanggap-tanggap sa Diyos. Si Cain at ang kanyang sakripisyo ay tinanggihan dahil si Abel ay matuwid at siya ay hindi. Nag-alab ang paninibugho sa puso ni Cain, na naging dahilan upang kapootan niya ang kanyang kapatid. Alam natin na ang pag-ibig sa kapatid ay mahalaga sa isang maka-Diyos na buhay, "Sapagkat ito ang mensahe na narinig ninyo mula pa sa simula, na dapat tayong mag-ibigan sa isa't isa, hindi gaya ni Cain na sa isa na masama at pinatay ang kanyang kapatid. At bakit niya siya pinatay? Sapagka't ang kaniyang mga gawa ay masama at ang kaniyang kapatid ay matuwid." 1 Juan 3:11,12

Ang dahilan ng pagtanggap ng Panginoon kay Cain ay sa gayon ay nahayag—siya ay kabilang sa balakyot"! Ang kaniyang mga gawa ay masama. Gayunpaman, ang Panginoon, na laging maawain, ay nagbigay ng pampatibay-loob kay Cain na nagsasabing, "Bakit ka nagagalit? Bakit parang nanlumo ka? Tatanggapin ka kung gagawin mo ang tama Ngunit kung tumanggi kang gawin ang tama, mag-ingat ka! Ang kasalanan ay nakayuko sa pintuan, sabik na kontrolin ka. Ngunit dapat mong supilin ito at maging panginoon nito." Genesis 4:6,7

Lahat tayo ay makikinabang sa tagubilin ng Panginoon kay Cain. Ang kasalanan ay nasa pintuan. Napakalapit nito sa bawat isa sa atin, ngunit dapat nating pamunuan ito! Dapat nating labanan ito sa bawat pagkakataon ng buhay. Gaya ng ipinapayo ng turo ng Apostol sa Mga Hebreo sa mga Kristiyano: "Itapon natin ang lahat ng humahadlang at ang kasalanang madaling sumasagabal. At takbuhin natin nang may pagtitiyaga ang takbuhan na itinakda para sa atin, na itinuon ang ating mga mata kay Jesus, ang tagapanguna at tagapagsakdal ng pananampalataya. ... Isipin ninyo siya na nagtiis ng gayong pagsalansang ng mga makasalanan. pagbuhos ng iyong dugo." Hebreo 12:1-4

Gumawa si Noe ng Altar

Susing Talata: *“Aking inilagay ang Aking bahaghari sa ulap, at ito ay magiging tanda ng tipan sa pagitan Ko at ng lupa.”*

Genesis 9:13

Mga Piling Banal na Kasulatan:

Genesis 8:20-22; 9:8-17

Bilang pasasalamat sa pagliligtas ng Diyos, nagtayo si Noe ng isang altar. Doon ay ginunita niya ang bagong simula ng kasaysayan ng sangkatauhan. Nalinis ng baha ang nahulog na lahi; tanging ang matuwid na si Noe at ang kanyang pamilya ang nakaligtas. Nakita ng Panginoon “na ang kasamaan ng tao ay dakila sa lupa, at na ang bawat layunin ng mga pag-iisip ng kanyang puso ay masama lamang palagi.” (Genesis 6:5) Ang mga hayop lamang na kilalang malinis ayon sa Bibliya ang inihandog ni Noe. Nais niyang maging maayos ang lahat sa hinaharap. Ang kanyang sakripisyo ay nagbunga ng nakapapawing pagod na amoy sa Diyos na nagpahayag, “Hindi ko na muling susumpain ang lupa dahil sa sangkatauhan, kahit na ang lahat ng

iniisip o iniisip nila ay nakatungo sa kasamaan mula pagkabata. Hindi ko na muling sisirain ang lahat ng may buhay." Genesis 8:21

Pinupuri natin si Noe sa pagnanais ng kanyang puso na magkaroon ng bagong simula. Gayunpaman, napapansin din natin na ang pagtatantya ng Diyos sa sangkatauhan ay na "ang imahinasyon ng puso ng tao ay masama mula sa kanyang kabataan." Sino ang hindi na-bully o na-bully sa iba sa palaruan noong bata pa? Sino ang hindi nakagapos sa kanilang mga labi sa pagsasalita ng masama sa iba? Kaunti, kung mayroon man.

Ang bahaghari ay nagpapakita ng kaalaman at karunungan ng Diyos na higit pa sa pang-unawa ng tao. Ang "ex nihilo"—mula sa wala—ay isang terminong kadalasang ginagamit sa teolohiya upang ilarawan ang konsepto na nilikha ng Diyos, mula sa wala, ang uniberso. Pinagtibay ito ni Pablo: "Sa pananampalataya ay nauunawaan natin na ang sansinukob ay nilikha sa pamamagitan ng salita ng Diyos, anupat ang nakikita ay hindi ginawa mula sa mga bagay na nakikita." Hebreo 11:3

Dinisenyo ng Diyos ang pagiging kumplikado ng atom, ang bloke ng gusali ng ating uniberso, at lahat ng mga variant nito. Namangha tayo sa lalim ng pag-iisip na napunta sa Paglikha. Isaalang-alang ang Hunyo 2025

tubig, mahalaga sa lahat ng buhay. Sa pamamagitan ng pagdaragdag ng dalawang hydrogen atom sa isang oxygen atom, gumawa ang ating Tagapaglikha ng isang substance na maaaring umiral sa likido, gas, at solidong anyo. Ang yelo, ang solidong anyo, ay mas magaan kaysa likidong tubig at samakatuwid ay lumulutang. Ang epekto ng ari-arian na ito, na inaalang ng Diyos, ay kung hindi, ang karamihan sa tubig ng planeta ay mananatiling nagyelo sa buong taon. Ang tubig ay nagtitipon din sa mga ulap na, bagaman tumitimbang ng milyun-milyong libra, ay lumulutang nang maganda sa ibabaw ng lupa, na nagdidilig sa lupa sa ibaba.

Habang binubuhos ng mga ulap ang kanilang mahalagang ulan, ang sikat ng araw ay sumisikat dito. Ang mga patak ng tubig ay nagre-refract sa liwanag at naghihiwalay ito sa iba't ibang wavelength nito, na lumilikha ng imahe ng bahaghari at ang napakarilag nitong mga kulay. coincidence ba ito? Tiyak na hindi! Ito ang mahusay na binalak na disenyo ng Diyos na Makapangyarihan sa lahat. "Kilala ng Diyos mula sa kawalang-hanggan ang lahat ng Kanyang mga gawa." (Gawa 15:18) Ang mga bahaghari ay simbolo ng pag-asa. Ang kanilang kagandahan ay nagbibigay inspirasyon sa atin. Pinatunayan nito kay Noe na hindi na muling

magdadala ang Diyos ng baha upang sirain ang lupa. Sinabi ng Diyos, "Ang bahaghari ay nasa ulap, at aking titingnan iyon upang alalahanin ang walang hanggang tipan sa pagitan ng Diyos at ng bawat nilalang na may buhay ng lahat ng laman na nasa ibabaw ng lupa." Ito ay para sa "walang hanggang henerasyon." Genesis 9:16,12

Nagdaragdag ito ng isa pang layer ng kahulugan para sa amin. "Tayo, ayon sa Kanyang pangako, ay naghihintay ng mga bagong langit at isang bagong lupa kung saan nananahan ang katuwiran." (2 Pedro 3:13) Ang lupain kung saan naninirahan ang katuwiran ay ang lupaing ipinapanalangin natin araw-araw, "Dumating nawa ang iyong kaharian. Mangyari ang iyong kalooban sa lupa gaya ng sa langit." Mateo 6:10

Inialay ni Abraham ang Kanyang Anak na si Isaac

Susing Talata: “At tinawag ni Abraham ang pangalan ng lugar na iyon, The-Lord-Will-Provide; gaya ng sinasabi hanggang sa araw na ito, Sa Bundok ng Panginoon ay ipagkakaloob.”
Genesis 22:14

Napiling Kasulatan:
Genesis 22:1-18

Ang ating susing talata ay hango sa isa sa pinakamakapangyarihan at madalas na tinatalakay na mga pangyayaring nakatala sa Bibliya. Maiisip ng isa ang emosyonal na trauma na tiniis nina Abraham at Isaac—si Abraham dahil sa utos ng Diyos na ialay si Isaac bilang handog na sinusunog, at ang karanasan ni Isaac na papatayin siya ng kanyang ama. Maraming mga paglalahad ang isinulat upang suriin ang mahalagang sandaling ito sa kasaysayan ng Bibliya. Ngunit ang mapait na kuwento ay nagbunga ng mahalagang bunga—pagtibay ng Pangako ni Abraham. “Ito ang sabi ng Panginoon: Dahil sinunod mo ako at hindi mo ipinagkait kahit ang

iyong anak, ang iyong kaisa-isang anak, sumusumpa ako sa pamamagitan ng aking sariling pangalan na tiyak na pagpapalain kita. Pararamihin ko ang iyong mga lahi nang hindi mabilang, tulad ng mga bituin sa langit at ng buhangin sa dalampasigan. Sasakupin ng iyong mga lahi ang mga lungsod ng kanilang mga kaaway, at sa pamamagitan ng iyong mga lahi ay pagpapalain mo ang lahat ng mga bansa." Genesis 22:16-18

Ang pagtitiwala ni Abraham sa Diyos ay pinakamataas. Marahil ay naghinala siya na hindi siya ipagpapatuloy ng Diyos sa pagpapakitang ito ng pananampalataya. Ito ay ipinahiwatig sa kanyang mensahe sa mga lalaking kasama niya. Nang makita ang lugar kung saan siya dinala ng Diyos para ialay si Isaac, "Manatili kayo rito kasama ng asno," sinabi ni Abraham sa mga tagapaglingkod. "Ang bata at ako ay maglalakbay nang mas malayo. Doon kami sasamba, at pagkatapos ay babalik kami kaagad." (Genesis 22:5). Pansinin na sinabi niyang "kami," maramihan, "ay babalik kaagad."

Habang ang mag-ama ay umaakyat sa lugar ng paghahain, "Kinausap ni Isaac si Abraham na kaniyang ama at sinabi, 'Ama ko!' At sinabi niya, 'Narito ako, anak ko.' Pagkatapos ay sinabi niya, 'Tingnan mo, ang apoy at ang kahoy, ngunit nasaan

ang kordero na handog na susunugin?’ At sinabi ni Abraham, ‘Anak ko, ang Diyos ang maglalaan para sa Kaniyang sarili ng kordero bilang handog na sinusunog.’ Kaya’t ang dalawa ay pumuntang magkasama. Genesis 22:7,8

Iginapos ni Abraham si Isaac at nasa mosyon na siyang patayin gamit ang kutsilyo nang pigilan ng anghel ng Panginoon ang kanyang kamay. Doon, malapit, na nakulong ng mga tinik sa isang sukal, ay isang lalaking tupa na inilaan sa pamamagitan ng paglalaan ng Diyos. Ang pag-aalay ng isang tupa sa Tabernakulo ng Israel ay nagpapahiwatig ng pagtanggap ng Panginoon sa naunang inihain na tupa o toro. Ipinahihiwatig nito na itinuring ng Diyos na natapos ang paghahain ni Isaac at ang tupa ay nagpapahiwatig ng pagtanggap niya rito. talata 9-13

Sinabi ni Abraham, "Aking anak, ibibigay ng Diyos sa Kanyang sarili ang tupa." Magbibigay ang Panginoon at, sa katunayan, naglaan na. "Sapagkat gayon na lamang ang pag-ibig ng Diyos sa sanglibutan kaya ibinigay niya ang kanyang kaisa-isang Anak, upang ang sinumang sumampalataya sa kanya ay hindi mapahamak, kundi magkaroon ng buhay na walang hanggan.

Tunay nga, si Jesus ang Kordero ng Diyos na nag-aalis ng kasalanan ng sanlibutan, na nagbubukas ng pintuan ng buhay para sa pagpapanumbalik ng sangkatauhan. (Juan 1:29) Ito ang huwaran ng mensahe ng Ebanghelyo, gaya ng binanggit ni Apostol Pablo sa Sulat sa mga Taga-Galacia. "Ang Kasulatan, na nakikita nang una na ang Dios ay aaring-ganapin ang mga Gentil sa pamamagitan ng pananampalataya, ay ipinangaral nang una ang evangelio kay Abraham, na sinasabi, Sa iyo ay pagpapalain ang lahat ng mga bansa." Galacia 3:8

Si Isaac ay Tumawag sa Pangalan ng Panginoon

Susing Talata: “Sa gayo’y nagtayo siya roon ng isang dambana at tumawag sa pangalan ng Panginoon, at itinayo niya roon ang kaniyang tolda; at doon humukay ng balon ang mga alipin ni Isaac.”

Genesis 26:25

Napiling Kasulatan:

Genesis 26:16-33

Ang ating pangunahing talata ay nakatuon sa kasukdulan ng pamamalagi ni Isaac sa panahon ng taggutom. Maaaring una niyang naisip na bumaba sa Egypt kung saan halos natitiyak ang pagkain at tubig ng tuluy-tuloy na pag-agos ng Ilog Nile. Ginamit ng kanyang ama na si Abraham ang diskarteng ito. (Tingnan ang Genesis 12:10) Gayunman, si Isaac ay inutusan ni Jehova na manatili sa Lupang Pangako. Ang Diyos ay gagawa ng isang bagay na aralin upang ipakita ang kanyang kakayahan na suportahan ang kanyang mga tao. Hindi gusto ng Panginoon na tahakin ni Isaac ang madaling landas.

Ang punto ng aralin: kahit sa napakahirap na sitwasyon, ang Diyos ay magbibigay.

Mahalaga ang tubig para makaligtas sa taggutom. Naalala ni Isaac ang mga balon na hinukay ng kanyang ama sa lupain, hinahangad na hanapin ang mga ito at i-renew ang kanilang mahalagang daloy. Ano ang nangyari sa kanila? Sinaksak sila ng mga Filisteo upang maiwasan ang paggamit nito. Ayon sa ulat ng Kasulatan, "itinayo ni Isaac ang kaniyang tolda sa libis ng Gerar, at tumira doon. Genesis 26:17,18; 21:25-31

Ang paggalang at paggalang sa alaala ng pananampalataya ng kanyang ama ay nakaimpluwensya sa pagnanais ni Isaac na pangalanan ang mga balon ayon sa kanilang dating pangalan. Ito ay lubos na nasa diwa ng mensahe ni Jeremias, "Ito ang sabi ng Panginoon: Tumayo ka sa sangang-daan at tumingin ka; itanong mo ang mga sinaunang landas, itanong mo kung saan ang mabuting daan, at lakaran mo ito, at makakatagpo ka ng kapahingahan para sa iyong mga kaluluwa." (Jeremias 6:16) Makabubuting sundin natin ang "sinaunang mga landas" na nilakaran ng ating mga ninuno. Ang mga landas na iyon ay inihayag sa pinakamalalim na balon ng tubig sa lupa—ang Banal

na Bibliya, kung saan bumubuhos ang buhay na tubig ng Katotohanan.

Inutusan ni Isaac ang kanyang mga lingkod na humukay muli ng mga balon ni Abraham. Ito ay isang masayang okasyon nang ang unang nagbunga ng tubig. Ang kagalakan ay hindi nagtagal. Ang lokal na mga pastol ay nakipag-away sa mga lingkod ni Isaac na nagsasabing, "Amin ang tubig." Tinalikuran ito ni Isaac, na angkop na tinawag itong Esek, na nangangahulugang "pag-aaway." Ang kanyang mga katulong ay naghukay ng susunod na balon ngunit ang resulta ay pareho. Nakipag-away sa kanila ang mga pastol ng Gerar at, muli, iniwan ni Isaac ang balon na iyon, na tinawag itong Sitnah, na nangangahulugang "pagsalansang." Ang pagpupursige at pananampalataya sa mga pangako ng Diyos ay nagpatibay sa determinasyon ni Isaac, at ipinagpatuloy niya ang gawain ng pagpapanumbalik ng mga balon ng kanyang ama. Genesis 26:19-21

Ang ikatlong bagong ayos na balon ay nagbunga din ng tubig, at walang pag-aaway tungkol sa mga karapatan dito. Pinangalanan ito ni Isaac na Rehobot, na nangangahulugang "isang malawak na dako." "Sa gayo'y tinawag niya ang pangalan nito na

Rehoboth, sapagka't kaniyang sinabi, Sapagka't ngayo'y binigyan tayo ng lugar ng Panginoon, at tayo ay magiging mabunga sa lupain." (talata 22) Ang pagsasaya dito ay naglalarawan sa mga salita ng salmista, "Inilabas din niya ako sa isang malawak na dako; iniligtas niya ako dahil nalulugod siya sa akin." (Awit 18:19) Sa gayon ay nabigyang-inspirasyon si Isaac na tumawag sa pangalan ng Panginoon, gaya ng ginawa ng kanyang amang si Abraham.

Ang mga makabagong araw na sumasalungat ay itatanggi sa bayan ng Diyos ang tubig na buhay—ang Banal na Bibliya. Siya, gaya ng dati, ay nagbibigay para sa atin. Tulad ng ginawa ni Isaac, masaya tayong tumatawag sa pangalan ng Panginoon, ang ating Tagapagligtas.

Nagtayo si Jacob ng Haligi na Bato

Susing Mga Talata: “Kinaumagahan, kinuha ni Jacob ang batong inilagay niya sa ilalim ng kaniyang ulo at itinayo iyon bilang isang haligi at binuhusan ng langis ang ibabaw niyaon, at tinawag niyang Bethel ang dakong iyon.” Genesis 28:18, 19.

***Napiling Kasulatan:
Genesis 28:10-22***

Ang mga pangunahing talata ngayon ay nagpapakita ng isang positibong resulta sa isang malagim na sitwasyon. Si Jacob ay tumakas mula sa harapan ng kanyang kapatid na si Esau. Sinabi sa atin na nang malaman ni Esau na kinuha ng kanyang kapatid ang basbas ni Isaac, naging pumatay ang kanyang layunin. Nagsalita siya nang malakas sa kanyang panloob na pag-iisip ng paghihiganti. Narinig ito ng ilan sa sambahayan ni Isaac at iniulat ito. Si Rebecca, na alam na ngayon ang sitwasyon, ay pinayuhan si Jacob na pumunta sa kanyang kapatid

na si Laban sa PaddanAram at doon, marahil, maghanap ng mapapangasawa.

Inilaan ni Rebecca na ang kalooban ng Panginoon ay dapat gawin para kay Jacob. Nang malaman ni Isaac ang intensyon na basbasan si Esau, sinimulan niya ang sumusunod na pakikipag-usap kay Jacob: "Ngayon, anak ko, makinig ka sa akin. Gawin mo ang eksaktong sinasabi ko sa iyo. Lumabas ka sa kawan, at dalhan mo ako ng dalawang mainam na guyang kambing. Gagamitin ko sila sa paghahanda ng paboritong ulam ng iyong ama. Pagkatapos, dalhin mo ang pagkain sa iyong ama upang kainin niya ito at pagpalain ka niya bago siya mamatay." Genesis 27:8-10

Sumagot si Jacob sa kanyang ina, "Ang aking kapatid na si Esau ay mabalahibo, at ang aking balat ay makinis. Paano kung hawakan ako ng aking ama? Makikita niyang sinusubukan ko siyang linlangin, at pagkatapos ay isumpa niya ako sa halip na pagpalain ako."

Ngunit sumagot ang kanyang ina, "Kung gayon, ang sumpa ay mahulog sa akin, anak ko! Gawin mo lamang ang sinasabi ko sa iyo. Lumabas ka at kunin mo ang mga kambing para sa akin!" talata 11-13

Ang mga salitang walang ginagawa ay kadalasang nagbubunga ng masamang bunga. Sinabi ni Rebeka kay Jacob, "Mapasaakin nawa ang iyong sumpa, anak ko," at nangyari nga. Hindi na niya makikita si Jacob.

Sa kanyang pagtakas mula sa Beersheba, si Jacob ay dumating sa isang tiyak na lugar at, sa pagsapit ng gabi, natulog, at nanaginip. "Siya ay dumating sa isang lugar at nanatili roon buong gabi, sapagka't lumubog na ang araw. At kinuha niya ang isa sa mga bato sa dakong yaon, at inilagay sa kaniyang ulunan, at siya'y nahiga sa dakong yaon upang matulog. Nang magkagayo'y nanaginip siya, at narito, ang isang hagdan ay nakalagay sa ibabaw ng lupa, at ang tuktok niyaon ay umabot sa langit; at doo'y ang mga anghel ng Dios ay umaakyat at bumababa doon." Genesis 28:11,12

Sa kanyang panaginip, ang Diyos ay tumayo sa itaas ng hagdan at sinabi: "Ako ang Panginoong Diyos ni Abraham na iyong ama at ang Diyos ni Isaac; ang lupain na iyong hinihigaan ay ibibigay ko sa iyo at sa iyong mga inapo. At ang iyong mga inapo ay magiging gaya ng alabok ng lupa; ikaw ay lalaganap sa kanluran at sa silangan, sa hilaga at sa timog; at sa iyo at sa iyong supling ay mananatili sa iyo ang

lahat ng mga angkan sa lupa at narito, ako'y mananatili sa iyo." talata 13-15

Sa pagkilala na pinagtitibay ng Diyos ang dakilang pangako ni Abraham sa kanya, kinuha ni Jacob ang batong ginamit bilang unan at itinayo ito bilang isang altar. Pinahiran niya ito ng langis at pinangalanan ang lugar na Bethel, na nangangahulugang "Bahay ng Diyos." Tayo ba bilang mga Kristiyano ay may pinahirang bato kung saan natatag ang lahat ng ating pag-asa at pangarap? Sa katunayan, ginagawa namin. Ito ay si Hesus na Pinahiran, ang Bato ng ating pananampalataya.

Pagsang-ayon sa Kalooban ng Diyos

“Upang makilala ko siya, at ang kapangyarihan ng kanyang pagkabuhay na mag-uli, at ang pakikisama ng kanyang mga pagdurusa, na naaayon sa kanyang kamatayan.”
Filipos 3:10

Ang konsepto ng pagsang-ayon sa banal na awtoridad ay may pag-iisip ng pagiging sunud-sunuran sa isang tinatanggap na pamantayan o pattern. Kalooban ng Ama sa Langit na magkaroon ng banal na pamilya kung saan si Cristo Jesus ang ulo nito at isang “munting kawan” ng mga indibidwal na tinubos mula sa sangkatauhan, na sa huli ay tatanggap ng kaluwalhatian, karangalan, at kawalang-kamatayan. (Lucas 12:32; Roma 2:7) Ang mga espesipiko ng uring ito ay ang mga sumusunod: “Sapagkat yaong mga nakilala niya noon pa man, itinalaga rin niya na maging katulad ng larawan ng kaniyang Anak, upang siya ang maging panganay sa maraming magkakapatid.” Roma 8:29

Pinahahalagahan ng mga dedikadong tagasunod ni Cristo ang patotoo sa banal na kasulatan na ang landas tungo sa gayong napakataas na gantimpala ay may kasamang proseso ng pagtanggì sa sarili, pagpasan ng krus, at pagsunod sa mga yapak ng Guro. Ganito ang sabi ni Apostol Pablo, "Mga kapatid, ipinamamanhik ko sa inyo, dahil sa awa ng Diyos, na ihandog ninyo ang inyong mga katawan bilang haing buhay, banal at kalugud-lugod sa Diyos—ito ang inyong tunay at wastong pagsamba. Huwag kayong umayon sa huwaran ng sanlibutang ito, kundi magbago kayo sa pamamagitan ng pagbabago ng inyong pag-iisip. Kung magkagayo'y masusubok ninyo ang kalooban ng Romano at sumasang-ayon sa kalooban ng Diyos. 12:1,2

Katapatan

Ang katapatan ay katulad ng pagsang-ayon. Inilalarawan nito ang tapat na katapatan ng isang tao sa iba, kumpara sa bahagyang pakikiramay sa naturang indibidwal. Ang mga mananampalataya ay hindi maaaring makipagkapatiran sa mga makamundong espiritu at manatiling nakalulugod sa Ama sa Langit. Dapat silang maging ganap na masunurin sa Panginoon at sa mga alituntunin ng katuwiran. Sinabi ni Kristo Jesus, "Ang aking kaharian ay hindi sa mundong ito." (Juan 18:36)

Nangangahulugan ito na ang tunay na mga Kristiyano ay hindi maaaring makipag-alyansa sa “kasalukuyang masamang sanlibutan” na ito. (Galacia 1:4) Isa pa, ang mga puwersang sumasalansang sa atin ay madalas na lumilitaw bilang mga anghel ng liwanag upang manlinlang. 2 Corinto 11:14

“Ang ating pagkamamamayan ay nasa langit,” at ito ay upang tiyakin ang saganang pagpasok sa makalangit na kaharian na ating sinisikap. (Filipos 3:20) Walang mapapakinabangan ng isang kompromiso na saloobin sa alinman sa mga pang-akit ng dakilang Kaaway. Ang katapatan sa Hari ng mga hari ay dapat na kusang-loob at kumpleto. Natutunan nating kilalanin ang ating Panginoon at Tagapagligtas, at batay sa kaalamang ito ay lubos tayong nagtitiwala sa integridad ng kanyang layunin. Ang ating katapatan ay dapat na buo dahil mahal natin ang ating Hari at ang ating Kapitan, at tayo ay nasasaktan sa pag-iisip na hindi nalulugod siya at ang ating Ama sa langit.

Lakas ng loob

Ang katapangan ay isa ring napakahalagang katangian ng mga nagpapasakop sa Diyos at sa

kanyang kalooban, ngunit hindi ito dapat ipanganak ng tiwala sa sarili. Ang mga nakakaalam ng kanilang sariling mga kahinaan ay maaaring maging matapang kung magtitiwala sila sa Ama sa Langit at aasa sa kanya para sa biyaya at lakas upang tumulong sa bawat oras ng kanilang pangangailangan. (Hebreo 4:16; Kawikaan 3:5, 6) Kapag ang Kristiyano ay tumingin sa Diyos, at kay Kristo na kanyang Kapitan, at napagtanto na siya ay pinalakas ng kanilang lakas, kung gayon siya ay talagang magiging matapang. Isaia 26:3,4

Bilang mabuting sundalo, dapat tayong magkaroon ng tiwala sa layuning ating ipinaglalaban. (2 Timoteo 2:1, 3) Ang ating pananampalataya at pagtitiwala sa katuwiran ng layunin na ating pinaglilingkuran ay dapat na ganap na ganap upang ipahayag ang lahat ng ating mga kapangyarihan at kakayahan sa isang malayang pagpapasya at mapagsakripisyong pagsisikap na makipagtulungan sa Kapitan ng ating kaligtasan. (Hebreo 2:10) Bilang mga Kristiyanong sundalo, hindi tayo dapat mag-alinlangan sa kung ano ang ipinagagawa sa atin ng ating pinuno. Ang ating pananampalataya sa Diyos at kay Kristo ay dapat na maging ganap na kahit na hindi natin laging nauunawaan kung bakit tayo tinawag na gawin ang ilang mga bagay, gayunpaman magkakaroon tayo ng buong pagtitiwala sa katotohanan na tayo ay

ginagabayan ng makalangit na karunungan. Roma 8:28

Ang isang susi sa matagumpay na pagkumpleto ng kursong ito ay ang pagpapasakop ng ating sarili sa paggawa ng kalooban ng Ama sa Langit. Ang impluwensya ng Banal na Espiritu, tulad ng ipinahayag sa pamamagitan ng pag-aaral ng salita ng Diyos, ay gagabay sa atin sa lahat ng Katotohanan, at kapag ginamit nang tapat sa ating buhay, ay magbubunga ng isang matuwid na katangian. Juan 16:13

Sa lawak na, bilang mga Kristiyano, tayo ay nagiging “nagbabagong-anyo” nang higit at higit sa kalooban ng Diyos, ang nagpapabanal na impluwensiya ng “salita ng katotohanan” ay magpapangyari sa atin na sumulong sa espirituwal. (Roma 12:2; Santiago 1:18; Juan 17:17) Gayunman, kung minsan ay maaaring may mga panggigipit kapuwa mula sa loob at labas na ang ating paggawi o mga paniniwala ay umayon sa mga pamantayan na hindi kinakailangang kumakatawan sa kung ano ang nauunawaan nating kalooban ng Diyos para sa atin, o kung ano ang pinaniniwalaan nating mga turo ng Bibliya sa isang partikular na bagay. Tayo bilang mga Kristiyano ay dapat isa-isang magbigay ng isang account ng ating

pangangasiwa sa Diyos. (Roma 14:12; 1 Corinto 4:2) Kaya naman, hindi tayo dapat magabayan ng kung ano ang maaaring isipin ng iba, kundi dapat nating gawin ang Katotohanan sa atin at “patunayan ang lahat ng bagay; panghawakang mahigpit ang mabuti,” gaya ng ginawa ng marangal na mga Bereano noong unang panahon. 1 Tesalonica 5:21; Gawa 17:11

Pagkiling sa Antioquia

Sa pagsasaalang-alang sa mga impluwensya tungo sa pagkakaayon ng pag-iisip o pagkilos sa loob ng Kristiyanong pagsasama-sama, o sa pamamagitan ng hindi nararapat na pagsasaalang-alang sa kung paano tayo maaaring malasahan ng mga kapananampalataya, isang mapuwersang aral ang dinadala sa ating isipan. Sa Galacia 2:11-21, ikinuwento ni Pablo ang isang pagkakataon kung saan kailangan niyang sawayin si Apostol Pedro, na malamang na itinuturing ng maraming Kristiyanong Judio bilang nangunguna sa mga apostol. Noong unang dumating si Pedro sa Antioquia, malaya siyang kumain kasama ng mga Kristiyanong nakumberte na mga Gentil sa kapanganakan. Kasunod nito, isang grupo ng mga Kristiyanong Judio ang dumating mula sa Jerusalem para bisitahin. Maliwanag, nananatili pa rin sila sa iba't

ibang pagdiriwang sa ilalim ng Kautusang Mosaiko, at nang dumating sila, huminto si Pedro sa pakikisama sa mga kapatid na Gentil dahil sa takot na ang balita ng kaniyang paggawi ay bumalik sa Jerusalem at ang mga kapatid na Judio doon.

Tinularan ni Bernabe at ng iba pa ang halimbawa ni Pedro. Alam na alam ni Pedro, may kaugnayan sa pagbabalik-loob ni Cornelio, na ang Diyos ay “walang pagtatangi.” (Gawa 10:34) Kaya naman, nagkamali siya sa pagtangi na kumain kasama ng di-tuli na mga mananampalataya, na nagpapahiwatig na ang Kautusang Mosaiko ay nagbibigay ng mas mataas na antas ng pagpapabanal kaysa sa “katuwiran ng pananampalataya.” (Roma 4:13) Tamang-tama, sinisi ni Pablo si Pedro dahil sa pagpapaimbabaw sa pamamagitan ng pagbanggit na ang mga Kristiyanong Judio ay may bagong katayuan salig sa pananampalataya sa pantubos na hain ni Kristo, at na sila ay patay na sa batas. Alinsunod dito, dahil hindi maaaring bigyang-katwiran ng batas ang sinuman, ang mga Gentil ay hindi dapat ilagay sa ilalim nito. Galacia 2:14-21

Kung ang isang Espiritung isinilang na haligi ng simbahan, tulad ni Pedro, ay maaaring maling sumuko sa impluwensya ng hindi tamang paniniwala

na pinanghahawakan ng ilan sa kanyang mga kapatid na Judio, at sa gayon ay hindi pumayag sa malinaw na ipinahayag na kalooban ng Diyos, hindi ba tayo maaaring maging mahina ngayon sa mga opinyon ng iba sa loob ng ating pagsasama? Ang indibidwal na simbahan, o ecclesia, kung kanino tayo makakasama, ay isang napaka-espesyal na kaayusan na inilaan ng ating Ama sa Langit upang tayo ay mapangalagaan at mapaunlad habang sinisikap nating tiyakin ang ating tungkulin at pagkahirang. Sa ating kapwa pag-aaral, dapat nating isaalang-alang hindi lamang ang katotohanang nilalaman ng ating pinag-aaralan, kundi pati na rin ang diwa sa likod ng mensahe. Roma 2:28,29; 7:5,6

Mababasa natin, halimbawa, sa 1 Juan 3:14, “Alam nating lumipat na tayo sa buhay mula sa kamatayan, sapagkat iniibig natin ang mga kapatid. Ang hindi umiibig sa kanyang kapatid ay nananatili sa kamatayan.” Sa lahat ng ating pakikisalamuha sa isa’t isa, iyon ay tiyak na isang banal na kasulatan na dapat panatilihin sa unahan ng ating isipan. Gayunpaman, dahil taglay natin ang kayamanang ito ng Bagong Nilalang sa isang sisidlang lupa, at dahil sabik tayo at masigasig na maglingkod sa Panginoon, maliwanag na kung minsan ay masusumpungan natin na may mga pagkakataon para sa alitan kapag maaari nating ipahayag ang

ating sarili nang iba sa ibang miyembro ng kapatiran. (2 Corinto 5:17; 4:7) Masigasig tayong magsikap na tumingin sa isa't isa hindi mula sa panlabas na anyo ayon sa laman, ngunit tayo ay maniwala at kumilos ayon sa kaalaman na kung paanong tinawag tayo ng Diyos ay nakatagpo din siya ng iba pang mga hiyas na nakikipagpunyagi sa kanilang laman gaya natin; at dapat tayong tumuon sa mga bagay na nagbubuklod sa atin sa diwa ng pagmamahal. 1 Samuel 16:7; 2 Corinto 10:7

Kristiyanong Kalayaan

Ang mapagpakumbabang pagpapasakop sa kalooban ng Diyos ay mahalaga rin hinggil sa paggamit ng kalayaang Kristiyano patungkol sa mga bagay ng Katotohanan na hindi sinusuportahan ng isang malinaw na "ganito ang sabi ng Panginoon." Hindi ito basta haka-haka lamang na dapat gawin ng bawat isa sa atin, ngunit kung talagang mayroon tayong banal na kasulatan na magpapatunay sa ating sasabihin, sapat na iyon. Kung, sa ilang partikular na sitwasyon, may ibinigay na kaisipang hindi naaayon sa paraan kung saan naniniwala tayo na dapat itong ipahayag, kung gayon dapat tayong malayang makipag-usap sa ating mga kapatid nang paisa-isa at talakayin ito nang may pagmamahal

hanggang sa panahon na idinisenyo ng Ama sa Langit na linawin ang bagay para sa isa o sa isa pa. Sa anumang pangyayari, hindi dapat gumamit ng puwersa upang makamit ang eksaktong pagkakaayon ng kaisipan kundi, gaya ng ipinahayag ng Bibliya, “bawat tao ay lubusang makumbinsi sa kaniyang sariling pag-iisip.” Roma 14:5

Mula sa pinakaunang panahon ng Bagong Tipan, ang mga kongregasyon ng mga tao ng Panginoon ay itinatag sa iba't ibang lugar. Ang mga Kasulatan ay nagbibigay ng mga patnubay para sa pagtatayo ng mga grupong ito. (1 Timoteo 3:1-7; Tito 1:5-9; 1 Pedro 5:1-3) Yaong mga naglilingkod, maging sila ay matatanda o mga diakono, ay inihalal sa mga posisyon ng paglilingkod sa pamamagitan ng boto ng eklesia. Dahil dito, inilalagay nito ang kongregasyon bilang isang mas mataas na awtoridad, at bilang isang tagapagpahiwatig ng banal na kalooban. Kung ang paghatol ng klase tungkol sa ilang mga patakaran o gawain ay naiiba sa isang elder, ang elder ay dapat magpasakop sa kagustuhan ng klase kung saan ito ay isang bagay lamang ng ecclesia preference, bilang kabaligtaran sa mga usapin ng pangunahing doktrina, moral na isyu, o paglabag sa konsensya ng isang tao. Sa kabilang banda, at bilang pagsunod sa pananagutan ng pagpili ng matatanda na pinagtitiwalaan ng eklesia, pinawalang-bisa ng

Panginoon kung kaya't sa pamamagitan ng boto ng kongregasyon ay napili ang isang espesipikong indibiduwal. Kung gayon, magiging obligasyon ng buong grupo na suportahan at pasiglahin ang matanda sa proporsiyon habang napapansin nila ang kanyang pagsisikap na malaman at gawin ang kalooban ng Panginoon sa isang tapat na paraan.

Isang Party Spirit

Ang espiritu ng tunggalian, o espiritu ng partido, sa pagitan ng mga kapwa miyembro ng katawan ni Kristo ay dapat na iwasan. Mababasa natin sa 1 Mga Taga-Corinto 1:10-13, "Nakikiusap ako sa inyo, mahal na mga kapatid, sa pamamagitan ng kapamahalaan ng ating Panginoong Jesu-Cristo, na mamuhay nang may pagkakaisa sa isa't isa. Huwag magkaroon ng mga pagkakabaha-bahagi sa iglesya. Sa halip, magkaisa kayo, magkaisa sa pag-iisip at layunin. Sapagka't sinabi sa akin ng ilang miyembro ng sambahayan ni Chloe ang tungkol sa inyong mga pag-aaway, mga kapatid ko, aking kapatid. Si Pablo.' Sinasabi ng iba, 'Ako ay kay Apolos,' o 'Ako ay sumusunod kay Pedro,' o 'Ako ay sumusunod lamang kay Kristo.' Si Kristo ba ay nahati sa mga pangkat para sa inyo? Ang pagkakabaha-bahagi sa gitna ng mga tao ng Diyos ay dapat maging

seryosong alalahanin, lalo na kung may mga panggigipit na ginagawa upang hadlangan ang mga pagkakataon para sa pakikisama sa ibang mga Kristiyano na itinuturing nating isinilang sa Espiritu.

Maaaring may, siyempre, napaka-lehitimong mga dahilan kung bakit kinakailangan kung minsan ang pisikal na paghihiwalay sa mga tao ng Panginoon. Gayunpaman, sa lawak na kinikilala natin ang isa't isa bilang magkakapatid sa katawan ni Kristo, hindi dapat magkaroon ng pagpapakita ng isang sektaryanong espiritu. Kung gagawa tayo ng mga hadlang na gawa ng tao na hindi pinahintulutan ng banal na kasulatan at naniniwala na ang ilang mga kapatid ay hindi karapat-dapat sa ating pakikisama dahil sa maliliit na pagkakaiba, kung gayon ay may panganib na gumamit ng espiritu na salungat sa doktrina ng pagkakaisa ng katawan. Ang gayong espiritu ay magpapakita ng kapansin-pansing kawalan ng pagsang-ayon sa kalooban ng Diyos sa ating pagsasama. Mga Awit 133:1-3; Efeso 4:1-3,15,16; Filipos 2:3

Mga idol

Malapit na kaakibat ng nabanggit ang posibilidad na lumikha ng mga idolo ng ating mga pinuno sa ministeryo. Mababasa sa Apocalipsis 19:10: "Ako ay

nagpatirapa sa kanyang paanan upang sambahin siya, ngunit sinabi niya, Hindi, huwag mo akong sambahin. Ako ay isang lingkod ng Diyos, tulad mo at ng iyong mga kapatid na nagpapatotoo tungkol sa kanilang pananampalataya kay Jesus. Ang Diyos lamang ang sambahin. Sapagkat ang diwa ng hula ay upang magbigay ng malinaw na patotoo para kay Jesus." Iminungkahi na ang Apostol Juan sa kontekstong ito ay kumakatawan sa mga tapat na miyembro ng katawan ni Kristo, lalo na sa panahon kung saan tayo ay kasalukuyang nabubuhay. Sa pagdadala pa ng kaisipang ito, papayuhan tayo na huwag sambahin ang mga maaaring maging instrumento sa pagpapakain sa atin ng Katotohanan ng Diyos. Dapat nating pahalagahan ang tapat na pagsisikap ng lahat na nakikibahagi sa paglilingkod sa Panginoon, ngunit hindi natin sila dapat ilagay bilang mga idolo ng pagsamba. Roma 1:25

Ang kaisipan ding ito ay waring masusumpungan sa mga salita ni Apostol Pablo: "Huwag hayaan na ang sinumang nalulugod sa huwad na kababaang-loob at pagsamba sa mga anghel ay huwag kang maging karapat-dapat. (Colosas 2:18) Ang pagbibigay ng dinarapat na paggalang sa mga naglilingkod ay isang di-wastong espiritu na dapat nating malaman, at hindi kasuwato ng kalooban ng Diyos para sa

Kristiyano. Hindi natin dapat itaguyod ang gayong saloobin, kahit na dapat nating kilalanin at kilalanin ang lahat ng tapat na naglilingkod sa paglilingkod sa Diyos.

Mga Panggigipit sa Lipunan

Tungkol sa mga panggigipit na maaaring magmula sa mundo ayon sa mga pamantayan nito, maraming mga impluwensya na magiging kasiya-siya sa ating laman, ngunit maaaring makahadlang sa atin sa pagsang-ayon sa kalooban ng Diyos. Ito ang dahilan kung bakit mababasa natin: “Ituon mo ang iyong isip sa mga bagay sa langit, hindi sa mga bagay na nasa lupa. (Colosas 3:2, 3). Maraming aktibidad na may kaugnayan sa kultura, libangan, at libangan na hindi kasalanan ang nakalulugod sa laman. Ang pagpapahalaga sa kalayaang Kristiyano ay nagpapaalala sa atin na hindi katulad ng ilang mga pagbabawal na ibinigay sa bansang Israel sa ilalim ng Tipan ng Batas, hindi natin makikita ang maraming “huwag huwag” sa Bagong Tipan na nauugnay sa pag-uugali ng mga mananampalataya. Kaya, ninanais nating matupad sa ating mga puso ang diwa ng batas ng pag-ibig at ang batas ng katuwiran ayon sa ipinahiwatig sa kalooban ng Diyos para sa atin.

Bagama't hindi pinapayagan ng kalayaang Kristiyano ang sinuman sa atin na gumawa ng isang hanay ng mga tuntunin para sa isa't isa, hindi rin ito nangangahulugan na malaya tayong gawin ang gusto natin nang walang epekto. Kaya naman, mahalagang humanap tayo ng mga patnubay sa banal na kasulatan upang matulungan tayong matukoy kung hanggang saan ang iba't ibang gawain ay nagbibigay-kasiyahan sa laman o naaayon sa diwa ng sakripisyo at banal na pamumuhay. Kung, sa indibidwal na pagsisiyasat, nalaman natin na ang isang partikular na aktibidad ay nakapagpapatibay, nagpaparangal, at lumuluwalhati sa Ama sa Langit, dapat tayong makibahagi dito sa abot ng ating makakaya. Kung, sa kabilang banda, ito ay tila walang espirituwal na halaga, maaari nating naisin na ilagay ang kahit na isang magandang bagay sa altar ng sakripisyo.

Ang aming mga Tahanan

Ang isa pang bahagi na dapat nating isaalang-alang sa pagpapasakop sa kalooban ng Diyos ay may kinalaman sa ating mga tahanan. Tiyak, ang lahat ng mga tao ng Panginoon ay may iba't ibang mga kalagayan, at ang mga mapagkukunang pinansyal kung saan tayo ay ginawang mga katiwala ay

maaaring mag-iba nang malaki. Ito ay para sa bawat indibidwal na humingi ng patnubay ng Diyos sa larangang ito, tulad ng sa bawat gawain. Alam natin sa isang katotohanan, gayunpaman, sa mundo ang malaking stress ay inilalagay sa pagkakaroon ng isang sunod sa moda tahanan, madalas sa sukdulan.

Ang ganitong mga halimbawa na maaaring ibigay ay malamang na walang katapusan, ngunit itatanong natin: “Maaapektuhan din ba ang mga tao ng Panginoon ng hindi pangkaraniwang pag-aalala sa hitsura at laki ng kanilang mga tahanan?” Posibleng mangatwiran na dapat tayong gumawa ng malawak na pagbabago sa ating kasalukuyang tirahan, sa halaga ng malaking oras at gastos, dahil gusto nating mapaunlakan ang mga kapuwa Kristiyano sa komportableng paraan. Siyempre, walang sinuman ang nasa posisyon na hatulan kung ano ang maaaring ginagawa ng isa pang kapatid sa linyang ito. Gayunpaman, maaaring kailanganin nating mapanalanging makipag-usap sa Ama kung ang gayong pakikilahok o aktibidad ay makakabawas sa anumang paraan sa tipan ng sakripisyong ginawa natin.

Sa Lugar ng Trabaho

Tungkol sa ating mga trabaho, ang ilan sa atin ay maaaring nasa napakahirap at mahirap na mga sitwasyon, na nagdudulot ng malaking kakulangan sa ginhawa sa ating laman. Pagkatapos, ang isang napakagandang pagkakataon sa trabaho ay maaaring magpakita mismo, ngunit ito ay maaaring mangailangan ng pagtatrabaho sa ibang iskedyl o sa isang malayong lokasyon, na ang pinakahuling epekto ay isang pagkagambala sa ating espirituwal na pagsasama. Maaaring kailanganin nating makaligtaan ang ilang mga pagpupulong ngayon nang regular dahil sa mga bagong kalagayan sa pagtatrabaho. Kailangan nating umasa sa paghahangad sa kalooban ng Panginoon, at pagsang-ayon dito, kapag gumagawa ng gayong mga desisyon sa isang paraan o sa iba pa. Hindi ba posible na ang ating kasalukuyang mahirap na kalagayan kung saan ang laman ay sumailalim ay pinahihintulutan dahil alam ng Panginoon na kailangan nating magkaroon ng ilang karanasan upang turuan tayo ng pasensya at pagtitiwala sa kanya?

Sa kabilang banda, ang isang hakbang ay maaaring maging kalooban ng Panginoon, gaya noong

ipinadala niya si Felipe sa disyerto upang magpatotoo sa bating na Etiope. (Gawa 8:26-38) Ang karanasan ng bawat isa sa linyang ito, siyempre, ay natatangi sa kaniyang kalagayan. Ang Kasulatan ay hindi nagtatakda ng mahirap at mabilis na mga alituntunin sa linyang ito, maliban na ang bawat isa ay “maglaan para sa kaniyang sarili.” (1 Timoteo 5:8) Higit pa rito, ang mga sagot na maaaring kumakapit sa indibiduwal na kalagayan ng bawat isa ay masusumpungan lamang sa pamamagitan ng pananatiling napakalapit sa Panginoon.

Apat na Mahahalagang Hakbang

Isaalang-alang ang apat na mahahalagang hakbang na ito sa pagsang-ayon sa kalooban ng Diyos sa mga karanasan sa buhay.

1. Makisali sa madalas na personal na pag-aaral ng salita ng Diyos. (2 Timoteo 2:15) Yamang tayo ay nakatuon sa pagiging mga tagasunod ng yapak ng Guro, mahalagang magkaroon tayo ng panahon para regular na saliksikin ang mga Kasulatan para sa layuning hanapin ang kalooban at pamumuno ng Ama sa ating buhay, at maging pamilyar sa mga banal na simulain na maaaring magamit sa ating paggawi. Kung ang Diyos ang tunay na una sa ating buhay, dapat nating ayusin ang ating mga iskedyl

upang tayo ay makipag-usap sa kanya at matanggap ang lakas na nais niyang ibigay sa atin.

2. Suportahan ang ating lokal na eklesia sa pamamagitan ng regular na pagdalo at pakikilahok sa pakikisama at pag-aaral. Pamilyar na pamilyar tayo sa payo na “huwag pabayaang ang ating pagtitipon,” at dapat nating pahalagahan ang kaayusang ito bilang mahalagang paraan ng pagtanggap ng tagubilin mula sa Ama sa Langit. (Hebreo 10:25) Ang gayong pakikisama sa isa't isa sa tagpuang ito ay magpapadali, bukod sa iba pang mga bagay, ang uri ng pakikipag-ugnayan na magpapahintulot sa mga kontribusyon ng isa't isa na maglaan para sa kapwa espirituwal na lakas at pagpapatibay ng lahat, kung tayo ay wastong ginagamit. Ipinapaalam sa atin na “bawat magkasanib na panustos,” at kapag nakikipagkita tayo sa ating agarang pagsasama at iba pa sa kapatiran kapag may pagkakataon tayo, babantayan tayo laban sa espiritu ng pagpaparangal sa sarili. Efeso 4:16

3. Mamuhay ng sakripisyo. Kung mas malaki ang antas ng ating pagtanggap sa sarili, mas hindi tayo malalantad sa isang mapag-imbot na espiritu kung saan hinahangad ng Kaaway na mahuli tayo, at

samakatuwid ay mas madali para sa atin na pumayag sa kalooban ng Diyos. “Ang pita ng laman, at ang pita ng mga mata, at ang kapalaluan ng buhay,” ay lahat ng mga hadlang na maaari at dapat madaig sa pamamagitan ng impluwensya ng Banal na Espiritu at pagsunod sa Ama sa Langit sa pamamagitan ng pagsisikap na lumakad gaya ng paglalakad ng ating Guro. 1 Juan 2:16

4. Makisali sa madalas, nakatuong panalangin. Kung sa personal na pagsisiyasat ng ating buhay ay masusumpungan natin na, salungat sa salita ng Diyos, tayo ay nagtayo ng ilang idolo sa ating mga puso, tayo ay makakakuha ng kaaliwan mula sa mga tekstong gaya ng 1 Juan 1:9. "Kung ipinahahayag natin ang ating mga kasalanan, siya ay tapat at makatarungan na magpatawad sa ating mga kasalanan, at maglilinis sa atin sa lahat ng kalikuan." Kaya nakikita natin na pribilehiyo nating pumunta sa trono ng biyaya para sa paglilinis at pagtulong patungkol sa mga bagay na ginagawa natin na hindi nakalulugod sa Panginoon, lalo na sa mga kaso kung saan hindi tayo sumuko sa kanyang kalooban. Karagdagan pa, kung tayo ay masyadong sensitibo sa katuwiran at kalugud-lugod sa Diyos, kahit na hindi natin nalalaman ang ilang mga kawalang-ingat, ang panalangin ng ating mga puso ay magiging ganito: “Ingatan mo rin ang iyong lingkod mula sa

mga sinasadyang kasalanan, huwag silang maghari sa akin: kung magkagayo'y magiging walang kapintasan ako, at ako ay magiging walang kasalanan sa malaking pagsalangsang. aking lakas, at aking manunubos.” Awit 19:13,14

Kung isasaalang-alang natin na tayo ay tinawag na maging bahagi ng banal na pamilya, dapat itong maging sanhi ng paggalang sa Diyos sa isang lawak na gagawin natin ang anumang bagay para masiyahan siya, parangalan siya, at pabanalin ang kanyang pangalan. Tunay nga, “Ang magalang na pagkatakot sa Panginoon ay pasimula ng karunungan; Ang mabuting pagkaunawa at ang pusong madaling turuan ay tinataglay ng lahat ng gumagawa ng kalooban ng Panginoon.” Awit 111:10